

La Caixa de Beneficència

per JORDI CANTÓ

IV

Conseqüents amb la nostra dèria de demostrar que la Caixa de Beneficència és o ha d'ésser, d'acord amb els motius per als quals fou creada, únicament i exclusiva per als verament necessitats, per a aquells que d'una manera inevitable o desgraciada hagin caigut en la lluita i solament per aquests o els seus; o bé, dit en altres termes, que la Caixa de Beneficència ha d'ésser solament una mida de terapèutica excepcional, un remei heròic, guardat, com a heròic, en la vitrina especial i apartada d'aquesta classe de remeis i a emprar en aquells comptats casos, els en nombre del mínim inevitable, en què fallin totes les previsions i tota l'acció salvaguardadora desplegada per la COMUNITAT-SINDICAT envers l'individu; procurant, però, per a fer-la inservible, *bo i continuant mantenint-la creada*, senyalar tots els mitjans lícits per a que la classe Mèdica arribi al seu màxim esplendor econòmic, pedra fonamental sobre la que únicament poden restar fermes i incommovibles la dignitat, l'ennobliment i la independència personal del Metge i, per tant, la màxima eficiència científica i moral de la classe; anem, avui, a parlar del tema escabrós de l'*esquirolatge*, mal menjador, cranc que pateix la nostra collectivitat i que no fa sinó produir candidats en gros nombre per a aquesta Caixa de Beneficència que, per al caigut en la lluita, *és un estel d'esperança, un consol vivificador, la ortopèdia del mutilat*; però, que per al que treballa i lluita amb energia, sense veure ni poder pressagiar la remuneració decorosa i digna del seu treball *és i serà sempre l'espectre o fantasma* que l'espera amb afany, vigilant amament els senyals de l'exhauriment progressiu a què l'han dut les lluites estèrils, les fadigues passades, les calamitats sofertes i que continuarà sofrint augmentades pel rosec constant i pertinaç d'una pena vergonyant, la d'haver-se de considerar un malalt greu de la collectivitat, per al que no pot haver-hi més remei que l'anar-se esgotant i intoxicant lentament

i amb consciència plena del seu estat, per les injeccions de morfina, que a manera de donatius li administraria aquesta Caixa de Beneficència, que jo no dubto pas en anomenar en endavant *La infermera del nostre Sindicat*.

No t'horripilis, company lector, de la precedent pintura. Es la veritat nua i crua. Havem demostrat en els articles I i II sobre aquest mateix tema (BUTLLETINS núms. 55 i 68) quina és la quantitat que necessita un metge constituït en família per a viure decorosament i decent i que els metges amb una inconsciència o amb una *incongruència d'orats*, venim a ésser com uns mals industrials que treballen la nostra pròpia ruïna, *desconeixent o oblidant* les més elementals normes de l'èxit econòmic i, el que és pitjor, *demostrant públicament* que havem oblidat o ignorem el que per disciplines cursades durant la carrera havem o hauríem de saber i fins i tot deixant entendre o demostrant que el raciocinar, el deduir, no és pas el nostre fort, car totes aquelles coses que per al mateix exercici de la professió, plenament i a djari, havem (*mutatis mutandis*) de comprovar i ens obliga a aconsellar als nostres malalts. no sabem aplicar-ho al fisiologisme normal ni patològic del nostre organisme collectiu: CLASSE MEDICA.

* * *

Company lector, permeteu-me unes observacions. El meu llenguatge podria ofendre-us. Res més lluny del meu intent. Parlo així perquè he pogut observar que, picant damunt de ferro fret és necessari augmentar la força i el nombre dels cops de martell.

Els metges, com la major part, per no dir totes, de les professions lliberals, estem mancats d'*esperit collectiu* i aquesta manca d'esperit de collectivitat, produeix en nosaltres, com en tots els homes, un descens, corporativament parlant, del nostre nivell intel·lectual i social. Predico des d'aquesta tribuna, per als desmemoriats o, potser